

Vælger har et særligt Standpunkt, forsvinder det i Massen, vil paa Landet altid den enkelte umiddelbare Vælgers Standpunkt have sin Betydning. Og jeg gaar ud fra, at man ved denne Fastsættelse af et bestemt Antal fra By og Land ogsaa har ment, at de Mænd, der bleve valgte paa Landet, skulde repræsentere Landbrugets Interesser. Følgen heraf vilde maaske være, at nogle af Landbrugets særlige Repræsentanter i dette høje Ting vilde forsvinde, og i Stedet for vilde der komme særlige Byrepræsentanter, et Forhold, som jeg anser det som sandsynligt, at det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) ikke vilde beklage, men paa den anden Side maa det ærede Medlem ikke undre sig over, at jeg har en noget anden Anskuelse. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at dette høje Ting ikke vil være med hertil, og jeg tror ogsaa, at det andet Ting vil være forsigtig med at forandre Bestemmelser, der kunne forandre den nuværende Stilling i Landstinget.

P. G. C. Jensen: Maa jeg straks, uagtet det ikke var derfor, jeg havde begæret Ordet, gøre et Par Bemærkninger over for, hvad vi nu hørte fra det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Neergaard). Det ærede Medlem gør sig efter min Opfattelse skyldig i en fuldkommen Misforstaaelse af, hvad det her drejer sig om, thi det er jo sikkert og vist, at der ikke kunde være Tale om, at de store Landbrugere vilde ophøre at være umiddelbare Vælgere, fordi de ikke kom til at betale Gammelskat eller overhovedet Skat af Ejendom. De ville jo nemlig kunne blive umiddelbare Vælgere derved, at de betale Statsindkomstskat og hvad dermed staar i Forbindelse. Det, som jeg har haft noget at bemærke om, er dette, at man, uagtet man bliver fritagen for at svare direkte Skat af de faste Ejendomme, alligevel skulde betragtes, som om man ydede ogsaa denne direkte Skat til Staten foruden den direkte Skat, som er en Indkomstskat. Medens altsaa næringsdrivende kun vilde kunne blive umiddelbare Vælgere gennem Indkomst- og Formueskatten, skulde Jordbesiddere, Grundbesiddere, kunne regne dobbelt, lægge den Skat, de ikke længere betale, nemlig Gammelskatten osv., efter den Metode, der hidtil har været brugt, sammen med den anden direkte Skat, nemlig Formue- og Indkomstskat til Staten. Det er det, jeg finder ganske urigtigt.

Det, jeg ønskede at sige et Par Ord om, var den højtærede Finansministers Be-

mærkning over for en Udtalelse af mig om, at da det dog særlig maatte være det arbejdende Landbrug, man maatte stræbe at komme til Hjælp ved disse Lovforslag, skulde man ogsaa sørge for, at den Hjælp, den Lettelse i Hartkornsbeskatningen, hvorom der bliver Tale, altid kom det til gode. Over for denne Bemærkning henviste den ærede Minister til en Bestemmelse i Loven af 24de Juni 1840 § 5. Denne Bestemmelse, maa jeg bemærke, løser ikke dette Spørgsmaal. Det er en Bestemmelse, som alene tilsigtede en autentisk Udtalelse om, hvorledes man i Overgangen fra den gamle Matrikel til den ny skulde forstaa Udtrykket: Hartkorn, som fandtes i de da oprettede Kontrakter angaaende Jord, altsaa Lejekontrakter, Fæstekontrakter, Forpagningskontrakter og Arvefæsteafgift, og hvad det nu kaldes. Naar det var bestemt, at disse Afgifter skulde betales efter Hartkorn, maatte der jo, naar der kom en ny Matrikel, ogsaa en Bestemmelse om, hvad det var for Hartkorn, der skulde lægges til Grund. Det var alene det, Bestemmelsen gik ud paa, og det vedkommer ikke denne Sag. Jeg tror derfor, vi maa have en Bestemmelse, hvis man i øvrigt er enig i min Opfattelse.

Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) rettede et Par Spørgsmaal til mig, og jeg skal kort svare derpaa. Det første Spørgsmaal var dette, om jeg efter at have udtalt mig mindre til Gunst for de sidste 6 Aars finansielle Ledelse fandt, at den tidligere finansielle Ledelse var bedre. Dertil vil jeg sige: Ja, ubetinget, fordi der var en fast og sikker Haand; den have vi savnet i de sidste 6 Aar. — Dernæst ytrede det ærede Medlem, at han var glad ved en Udtalelse fra min Side om Hartkornsskattens Uretfærdighed, men han mente, at jeg ikke tidligere havde været lige saa lydhør over for de Betragtninger, som vare gjorte gældende fra hans og andres Side. Deri tager det ærede Medlem fejl. Det har jeg altid været, og jeg har ikke nogen Sinds forsmøt en virkelig Lejlighed til at bringe denne Sag frem, men jeg taler ikke i Tide og Utide om Ting, der ikke foreligge, og derfor har jeg ikke saa tidt som det ærede Medlem haft Lejlighed til at udtale mig derom. Jeg har aldrig været i nogen Tvivl om, at saaledes forholder det sig, og naar vi ere enige derom, maa jeg tilstaa, at det forundrer mig noget, at det ærede Medlem i fuld Overensstemmelse med mig om den nuværende Tilstands relative Uretfærdighed — nemlig den Uretfærdig-